

Ekipa Daulagiri 98 pred odhodom iz baznega tabora proti domu (Grega stoji drugi z leve) Arhiv Toneta Škarje

Tadej Golob

Od Himalaje ... ... do tišine

Spoznala sva se na odpravi na Daulagiri leta 1998, na mladinski oziroma kadrovske odpravi, kot smo ji rekli. Naši najboljši. Nikoli več se kje zunaj nismo imeli tako dobro kot takrat. In čeprav nisva bila na hribu nikoli skupaj v trojki, v katerih smo napadali vrh, je bil Grega takoj za to, da me po zaključku odprave spremlja do vasice Tukuče v dolini, od koder so se domačini oglasili z novico, da so našli moj sod z opremo, ki je med pristopnim maršem enemu od nosačev zgrmel v prepad. Na vrh Daulagirija sem se povzpel z izposojeno opremo. Grega mi je posodil čevlje.

Ko smo še z enim Greganom (na odpravi smo prevzeli nekatere koroške sklanjatve), Kresalovim, na začetku junija stopili na severno stran Francoskega prelaza, smo padli v mehke, gnile sneg. Tam, kjer smo dober mesec dni prej hodili, smo se plazili po vseh štirih in nekaj časa razmišljali, da bi jo ubrali v Skrito dolino in po njej v Tibet, ker se je navzdol vendarle lažje plaziti kot vzdolžno po neskončnih pobočjih skoraj sedemtisočaka Tukuče, a je zmagal zdrav razum in ob

pol dveh zjutraj smo tolkli po vratih *lodža* v Tukučah. Dolgo in vztrajno, preden je Heidi (tako smo ji rekli zaradi dolgih črnih kit) odprla vrata. Naslednji dan se je v Tukučah zbrala vsa vas in za štiristo dolarjev smo odkupili moj sod, dali so nam nosača, ki ga je odnesel do Jomsoma, kjer je bilo letališče in kamor sta me pred monsunskim viharjem, ki nam je sledil, bolj odvekla kot pospremila oba Gregana. V Marfi sem namreč pojedel nepalsko pico z

nepalskimi gobami in bruhal, medtem ko je za nami bobnelo nekaj, kar ni bilo videti kot povprečna slovenska nevihta.

V Jomsomu smo ostali tri dni. Pihal je veter, pa se ni dalo leteti. Posedali smo v našem *lodžu*, na rdečih foteljih ob hladilniku, iz katerega so vsake toliko vzeli kakšnega piščanca. Hladilnik je dobival elektriko le nekaj ur na dan, zato je iz njega smrdelo po gnilem. Turistov ni bilo več, po ulicah so peketal majhni tibetanski konji s tibetanskimi jezdec, bili smo edini beli ljudje tam ob začetku monsuna in vse je bilo nekam megleno, kot v filmu *Goli v sedlu*.

Še isto leto se je ubil Duš, s katerim sva nekaj let pred Daulagirijem plezala skupaj. Grega je bil z njim v Densnem slapu v Tamarju, ko mu je, kdo ve zakaj, padel z vrha tega brezveznega kosa ledu pred noge. Mislim, da naju je to še bolj povezal, in skoraj morala sva plezati skupaj. Časovno sosledje mi je ušlo iz spomina, a saj ni pomembno. Preplezala sva dve prvenstveni v obiskani steni nad Krmo, od katerih se ena imenuje

"Dejstvo je, da uživam bolj, ko cilj uresničujem, kot ko je dosežen, in to iz čisto preprostega razloga: ker to pač rad počnem."

Lačen Golob, Frančkovega Škorpiona v Široki peči, pa severno steno Eigerja pozimi, pa Beyond good and evil nad Chamonixom, bila sva na Taullirajuju v Južni Ameriki in še trikrat v Himalaji in 9. oktobra 2000 smo s Flisnikom¹ stali na vrhu sveta.

Ob dvajsetletnici DDT (Daulagiri Dream Team) sva se pogovarjala o tem, da bilo lepo spet pogledati v Nepal, in potem sva to ponovila na Davovem pogrebu. "Pa, dajmo se videt tudi ob kakšni drugačni priložnosti," je ob slovesu rekel nekdo, on ali jaz, ne spomnim se več.

Ko me je Flisnik poklical tisti petek zvečer, sem pomislil, da je to ena teh priložnosti, da je v Ljubljani in da me kliče, da bi šla kaj spit. Ampak je bil tiho.

"Ne govori mi, da je spet ..."

"Ja," je rekel in sem vedel, da je Grega.

Vem, kako to gre, kako bo šlo. Šli bomo na pogreb in bo grozno, grozno bo gledati Evi in *ta mali* in verjetno se ga bomo napili. Naslednji dan in leta bodo, kakor pač bodo, isto pa ne bo več. 🍷

¹ Koroški alpinist Matej Flis.

Srečanje ekipe z odprave Daulagiri decembra 2018. Zgoraj od leve: Tomaž Jakofčič, Viki Grošelj, Rafko Vodišek, Tadej Golob, Grega Lačen, Blaž Stres; spodaj od leve: Grega Kresal, Miha Marenče, Tone Škarja. Na sliki manjkata Damijan Meško in Davo Karničar, ob srečanju pa so počastili tudi spomin na pokojne Dušana Polenika, Andreja Markoviča, Janka Megliča in Petra Mežnarja.

Arhiv Toneta Škarja

*Dvaindvajsetletni Grega Lačen v taboru dve po prihodu z vrha Daulagirija
Foto: Gregor Kresal*

*Grega Lačen in Tadej Golob počivata med naporno potjo, ko so se fantje odpravili
čez Francoski prelaz v Tukuče po Tedijev sod. Foto: Gregor Kresal*

